

Sedmá

slza

Pavla

Garwoodová

Kniha
Zlín

Sedmá slza

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Pavla Garwoodová

Sedmá slza – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Hlubina
Obálka
Temné
Síla
Plášť
Zlín

Sedmá slza
Pavla Garwoodová

Sedmá

slza

Pavla

Garwoodová

Kniha
Zlín

© Pavla Garwoodová, 2026

Cover design © Filip Hřiba, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1147-1

ISBN e-knihy 978-80-259-1151-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1152-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1148-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mé rodině

Dunquin, County Kerry, Ireland

Maren položila holčičku na písek vedle tmavého pláště. Vůně soli a mořské trávy se mísila s jemným nádechem dětského oleje a Maren se sevřelo srdce. Neměla jsi hledat, šlo jí hlavou. Dobře jsi věděla, co se stane.

Seděla na oblíbeném místě, nízkou skálou oddělená od pláže po pravé ruce. Vítr, který tu nikdy neustával, zatím foukal mírně, bez obvyklých nárazů a vírů. Dotkla se ostrých skořápek mušlí, které pokrývaly každý mořem omývaný výběžek skalky. Drsný povrch byl místy slizký od chaluh, které se proplétaly mezi skořápkami jak černohnědí hadi. Pozorovala vlny. Jejich šplíchání, na pohled neškodné a uklidňující. Věděla, že jen pár metrů od břehu, kousek pod hladinou, vládnu nezkrotné proudy, které chytanou a nepustí.

Zvedla se, nastavila tvář moři, odkopla boty a nechala vlny, aby jí pocákaly nohy. Chladná voda zkrslila obraz jejích prstů. Zaklonila hlavu a vítr jí uvolnil pramínky vlasů z utaženého drdolu. Moře jí zpívalo a lákalo ji dál, hlouběji, tam, kde zní ozvěnou píseň tuleňů. Otočila hlavu a dívala se na dceru. Musíš jít, zahučelo moře.

Maren se svezla do písku a vzala Ciaru do náruče. Mimin-ko se spokojeně zavrtělo a ručičkou se jí zapletlo do záhybů sukně. Uvolnila látku z drobných prstů a hladila malinký výrůstek mezi dceřinými prsty. „Vždycky tu pro tebe budu,“ šeptala holčičce. „Budu tě hlídat a chránit. Ale musím jít. Sem nepatřím, utrápila bych sebe i tebe. Jednou zazpívá moře i tobě, pak mě pochopíš.“ Holčička usnula a Maren se natáhla do písku.

Nebylo nad čím váhat. Když minulý týden objevila v kůlně smotanou kůži připomínající plášť, věděla, že je rozhodnuto. Posledních pár dní strávila přípravami na odchod. Jak

můžu odejít, ptala se sama sebe, když Ciaru krmila mlékem z lahvičky a přebalovala. Bylo by kojení záchranná brzda? Smítko na miskách vah, které by jí pomohlo hodit nalezenou kůži do plamenů, zapomenout na minulost a zůstat?

Cítila sílu, která ji táhla zpět k oceánu. Nevěděla, jestli přežije bolest, až dcerku předá kamarádce Saře a už se nikdy nevrátí.

Přemýšlela, co bude dál. Nebudu u toho, až bude vyrůstat, říkala si. Nebudou to moje ruce, které ji přidrží při prvních vratkých krůčcích. ‚Maminka‘ napsané kostrbatými písmeny v ulepané písance nebude patřit mně a pohledy z dětských táborů neponesou mé jméno. Nepřitisknu její pláčem rozklepaná ramena k sobě a budu to já, kdo smaže ze světa toho, kdo jí ublížil. Někdo jiný přitluče na zeď diplomy, převlékne zpocený pyžamo a zaplete jí copánky, až si půjde pro vysvědčení.

V samotě nocí se naučila modlit: Bože, dovol mi česat vlásky mé dcery a balit svačiny s bláhovou nadějí, že je sní. Dej mi čas čekat u nádraží na vlak, který ji přiváží. S úlevou slyšet dupot na zápraží a cítit, jak tichý dům ožívá. Ať jsou její malé ruce, slzičky, smích i zklamání kolem mě, v každém obrázku na zdi, cvaknutí dveří, vůni pokojů. Ať se můžu dívat na rýhy v kuchyňském stole a vědět, kdy vznikly. Dotýkat se jejích sešitů a klíček u skříní. Dívat se z okna jejího pokoje a snažit se zachytit svět jejíma očima. Dej mi čas být matkou.

Maren se otočila na bok a sledovala uvolněný obličejik své dcery. Dala jí opatrnou pusku na špičku nosu a holčička pootevřela oči. Prostor kolem ležících postav znehybněl. Dvoje temné oči se do sebe vpily. Malé, čisté jako moře před svítáním, a velké, zalité slzami. Nebe se zatáhlo a vítr zesílil. Byl čas se zvednout a jít domů. Maren zavinula Ciaru do tmavého pláště a přitiskla ji k sobě. Vydala se přes pláž a pěšinkou mezi útesy k domovu dokončit poslední přípravy.

Maren

Maren balila tašku s dětskými věcmi a zvedal se jí žaludek. Už druhý den nemohla jíst. Návaly smutku se střídaly s výčitkami svědomí a Ciařiny oči ji pronásledovaly při každém pohybu. Holčička byla neklidná. Tón Hlasu, který jí zněl v hlavičce, nebyl příjemný. Obvykle ji konejšil, ale teď měla strach. Nerozuměla slovům, ale laskavá melodie, kterou ji Hlas ukolébával ke spaní, zněla jinak.

Maren si sedla na postel a pomalu dítě svlékala. „Vykoupu tě a pojedeme k tetě Saře. Pak půjdeš spinkat, ničeho se neboj,“ říkala Ciaře. Ona se nebojí, to ty jsi polomrtvá hrůzou, běželo jí hlavou. A můžeš si za to sama. Kdybys neslídila, všechno mohlo být jako dřív. Tohle jsi chtěla? Co kdybys zůstala a zkusila zapomenout?

Odnesla Ciaru do koupelny a sledovala, jak hladina vody pomalu šplhá po stěnách vany. Kvůli té obrovské vaně si z ní dělala Sara legraci. Zabírala polovinu koupelny. Brian ji přivezl až z Galway. Dobře věděl proč. Byl to jen malý odpustek za všechno, co jí teď čeká. Za všechno, co jí způsobil. Nechápal, že voda v sebevětší vaně nikdy nenahradí moře. Věděl, co dělá, znal příběhy tuleních žen, ale v jeho praktickém mozku nebylo pro nostalgii a emoce místo. Chtěl krásnou, oddanou ženu a matku pro své děti. Vzít jí svobodu byla sázka na jistotu. Nevýrazný, svým způsobem hodný a laskavý muž se pragmaticky rozhodl stočit její minulost a svět, který nechala ve vlnách, do pevné ruličky s její kůží připomínající plášť a pečlivě schovat. Jen tak mu nemohla utéct.

Měla ho ráda, ale byla to láska postavená na závislosti. Rozhodl o jejím osudu a ona ho následovala, stejně jako mnoho žen jejího rodu lapených proti své vůli mezi dvěma světy. Bylo jí smutno, když zemřel, ale v srdci nosila jiného. Toho jediného

skutečně milovala. Krátce a intenzivně. Ronana, rybáře ze vsi, který sdílel její lásku k oceánu. Porušila manželský slib, a pak mu zmizela ze života. Aby nezničil on ten její, nehledal ji. Byl tak blízko, tam dole v přístavu, ale ve stočeném štůsku kůže držel Brian její život jako ve vězení.

Když se Ciara narodila, byla Maren ráda za odlehlost domku, kde žila. Nikdo se nepozastavoval nad dceřinými lesklými černými vlásky a tmavou pletí. Nikdo nekomentoval neexistující stopu Brianových světlých vlasů, modrých očí a bledých tváří. Nikdo nevěděl, že ji čekala. Když Briana vyprovodila na věčnost, stáhla se do ulity domku na kopci a místní na ni zapomněli. Byla jiná, cizí, nevíтанá.

Voda málem přetekla a holčička nespokojeně zavrňela. Trvá ti to, vysílala vzkaz každým dalším zvukem. Maren přidala dětskou sůl a místnost se zaplnila vůní, kterou přináší příboj. Svlékla se a spolu s dcerou se ponořila do teplé vody. Ciara ožila, mrskala drobnýma nohama a čvachtala vodu všude kolem. Obě se potopily a Maren jí dávala pod vodou pusinky na její rozesmátou a bezzubou tlamičku.

Sbalená taška čekala u dveří a Maren procházela pokoje. Přejížděla rukou po nábytku, zavírala okna a každý tak dobře známý pohyb měl v sobě příchut' věčnosti. Opřela obálku o cukřenku uprostřed kuchyňského stolu a zvedla Ciaru, oddechující v autosedačce. Už měla půlnoc, dlouhé koupání a teplé mléko ji zmohly. Maren se snažila otisknout si tvář dcerky co nejhluběji do paměti. Takhle tě vždycky uvidím. Krásnou, voňavou, snící o něčem, u čeho tě nebudu držet za ruku.

Naposledy přelétla očima obývací pokoj a na parapetu okna vedoucího za dům srovnala mušle. V malé kuchyni automaticky dovřela šuplík s příbory. V předsíni sundala z věšáku tašku se složeným černým pláštěm a vyšla na zápraží. Zamkla a pohladila hladké dřevo dveří. Až vrátí auto, dovnitř už nepůjde. Očima se rozloučila s milovaným výhledem a zachvěla se. Večer už bude jiná. Rychlými kroky přešla k autu a snažila se vmáčkнуть příliš malou mezerou u zídky za volant. Vyjela do teplého podvečera a olízla slzu, která jí klouzala přes rty. Chutnala jako moře.

Sara

Sara znervózněla. Byla neděle večer a Maren nikde. Celý víkend se neozvala. Vždy byla spolehlivá a tohle jí nebylo podobné. Nevěděla, jestli čekat dál, nebo Ciaru umýt, dát jí mléko a uložit ji. Holčička se spokojeně vrtěla na rozložené dece a sledovala Saru zvědavýma očima.

„Pojedeme se podívat, co ta tvoje máma vyvádí,“ rozhodla Sara a hned se cítila líp. Nacpala Ciařiny věci do tašky, položila ji v autosedadce na zadní sedadlo a vyrazila do Dunquinu. „Zkus neusnout, broučku, ať tě za chvílku nemusím zase budit,“ řekla, ale holčička zavřela oči dřív, než projely první zatáčkou. Aspoň že neprší, říkala si Sara. Moře vpravo od silnice bylo nezvykle klidné a mraky nad Blasketskými ostrovy vypadaly jako svatozář.

Sara pozorovala spící Ciaru ve zpětném zrcátku a jako vždycky v podobné situaci uvažovala, jestli se rozhodla správně. Po vlastních dětech nikdy netoužila. Stačilo jí pochovat si mimina kamarádek a těm větším být trochu ztřeštěnou tetou, která s nimi dělá věci, na které mámám nezbývají síly. A k dítěti je potřeba chlap, který za něco stojí, připomínala si, když ji dojalo cukání Ciařiny pusinky a rychlé mrkání víček. Tvářička holčičky připomínala roztomilé opičí mládě a zabrnkala na Sařinu ženskou duši. A takovýho chlapa nemáš, utnula rázně nevíтанé myšlenky. Zato máš svobodu. Volné ruce, čas na umění a sexy kamaráda, který se objeví vždycky, když ti začne být v posteli smutno.

Odbočila a stoupala do kopce k Mareninu domu. Kamarádčino auto stálo jako vždycky zaparkované nešikovně blízko kamenné zídky. „Tak vidíš, máma už je zpátky,“ řekla do ticha v autě a vystoupila. Vítr polechtal malou tvářičku a Ciara vykulila oči. Jak to, že nikdy nepláče, podivila se Sara.

Vždycky se vzbudí s dobrou náladou a zvědavě kouká, co jí svět připravil za překvapení.

„Ty jsi ale zvířátko,“ řekla a Ciara roztáhla prsty na rukou v žabím gestu. „A mám tě moc ráda. Tohle na mě nedělej, nebo tě mámě nevrátím.“

„Maren, někoho ti nesu,“ zavolala a vzala za kliku. Ruka jí sjela po kovu dolů. Kde sakra je? Položila korbičku s Ciarou na schod a vyndala zpod květináče náhradní klíč. Sedla si na lavičku vedle dveří a zadívala se přes louku padající k moři na obzor. Maren tady žila od manželovy smrti sama. Trvala na volném výhledu na moře a opakovala, že je od něj moc daleko. Saře by tenhle výhled na bouřky a vlnobití bohatě stačil. Moře ji vždycky trochu děsilo, ale kamarádka ožívala s každým metrem blíž k vodě. I Ciařino večerní koupání byl nekonečný rituál, při kterém se obě cachtaly ve vaně, odtržené od světa kolem. Maren potápěla Ciaru i s hlavičkou a holčička ani nepřivírala oči. Zvláštní holky, uzavřela pro sebe Sara. A budou mi strašně chybět, napadlo ji hned vzápětí. Už teď se jí po obou stýskalo. Neznaly se dlouho, ale připadalo jí, že tohle je její první skutečné nekomplikované přátelství. V hlavě si přehrála středěční rozhovor a přemýšlela, jak to kamarádce nejlépe říct.

„*Dobrý den, Saro, správná rada rozhodla,*“ ozval se ze sluchátka rázný hlas ředitele oddělení kultury Irského velvyslanectví ve Spojených státech Alastaira Stanleyho. „*Vedení Guggenheimova muzea vás očekává k prvnímu červenci. Máte čtrnáct dnů. Doufám, že všechno stihnete.*“

„*Děkuju. Doufám, že rychle pronajmu dům a všechno zařídím.*“

„*S tím počítám. Vaše práce jsou skvělé, ale teď musíte zabojovat. Umělců je plný svět, ale jen někteří dostanou takovouhle šanci. Navíc muzeum má zájem o vaše další práce.*“

„*Pokusím se...*“

„*Nepokoušejte se a udělejte to. Umění je víc než co jiného především tvrdý byznys. Hodně štěstí a nezapomeňte, reprezentujete naši zemi v tom nejlepším, co v moderním umění vzniká.*“

Dneska to Maren řeknu a poprosím ji, aby dohlídla na nájemníky nebo nějaké sehnala, kdybych to nestihla sama, rozhodla se.

Prázdnno

Sara vešla do domu a zarazilo ji ticho a podlaha v předsíni bez bot, které Maren nechávala uprostřed koberečku. „Nikdy nevím, jak rychle budu muset někam běžet,“ říkala vždycky.

Nakoukla do kuchyně a položila korbíčku se znovu klimbající Ciarou doprostřed stolu v obýváku. To je jak ve špatné kriminálce, říkala si. Pootevřela dveře do ložnice. Nikde nikdo, všechno bylo srovnané a uklizené. Že by si dávala vanu, když má vyzvednout malou, to se mi nezdá, šlo Saře hlavou. Vešla do prázdné koupelny a padla na ni úzkost.

Ciara začala na kuchyňském stole pobrekávat. Sara ji vysvobodila z autosedačky a všimla si obálky opřené o cukřenku. Její jméno napsané uprostřed ji zneklidnilo ještě víc. S Ciarou v náručí došla k oknu, otevřela ho dokořán a zhluboka vdechla teplý vzduch. Snažila se podívat na věci kolem Mareninýma očima. Kameny z pláží, kousky vyplaveného dřeva, plný parapet mušlí, obrázky rozbouřeného moře. Nejvíc ze všeho připomínala místnost pokoj námořníka.

Posadila se s Ciarou na klíně ke stolu a se staženým žaludkem otevřela obálku.

Moje nejmilejší Saro,

neexistují slova, která by mohla popsat bolest, se kterou píšu, ani velikost prosby, kterou k tobě mám. Odcházím. Nejsem nemocná, i když svým způsobem ano. Ale jinak. Odcházím tam, kde jsem doma. Nemůžu zůstat, i když si neumím představit, že odejdu.

Postarej se prosím o Ciaru. Vychovej z ní dobrého člověka, jsi nejlepší lidská bytost, kterou znám. Devět měsíců jsem ji nosila, na konci dalších devíti ji opustím. Mám tu jen tebe a tajemství, které si nechci odnést s sebou. Nikdy ses neptala, teď ti to můžu

řít. Ciara je dítě počaté z lásky, ne z povinnosti. Proto ty černé vlasy. Určitě víš, co tím myslím.

Brian změnil můj život, zasáhl do řádu mého světa a já nemám na vybranou. Nechávám na tobě, co jí jednou řekneš. Peníze najdeš v prádelníku v ložnici. Dům je tvůj, stejně jako všechno, co mám. Vše je zařízené, alespoň s tímhle nebudeš mít žádnou starost. Moc tě prosím NEHLEDEJ MĚ.

S láskou

Maren

Návrat

O prázdnou pláž se rozbíjely vlny a Maren rozpřáhla náruč tváří v tvář nekonečnosti oceánu. Rozpustila si vlasy a navlhčila je mokřýma rukama. Sklonila se, nabrala vodu do dlaní a napila se. Sůl, nahořklá chuť tlejících chaluh a drobná zrníčka písku chutnaly tak krásně. Chutnaly domovem.

Otočila se zády k moři a zvedla z písku složenou kůži. Uvědomovala si desítky očí, které ji sledovaly. Rozbalila a pohlédla kůži připomínající lesklý černý plášť. Moře zaburácelo a tuleni bystrýma očima pozorovali scénu na břehu. Jejich táhlá píseň naplnila vzduch a Maren jim stejnou melodií odpověděla. Vklouzla do kůže a pevně si ji přitáhla k srdci. Snažila se poslat Ciaře všechnu lásku, kterou cítila. „Bůh tě ochraňuj,“ pošeptala. Byla připravená. Pohledem přejela po útesech lemujících pláž a zvolna se obrátila k vodě. Vklouzla do vln a moře ji přijalo.

Útěk

Sara se s trhnutím probudila. Slyšela dětský pláč. V místnosti bylo ticho, Ciara oddychovala na posteli vedle ní. Posadila se a schovala si obličej do dlaní. Tohle opravdu nezvládnou, proběhlo jí hlavou. Už týden bojovala s nevyspáním a nevolností. Zmítala se mezi vztekem, zoufalstvím, strachem a bezradností. Veškerý čas jí zabrala péče o Ciaru. Čekala, že se Maren nakonec objeví. Že tenhle zlý sen skončí a život se vrátí do starých kolejí.

Ciara byla přes den hodná, ale v noci nespala a její kňourání dohánělo Saru k šílenství. Měla hledat nájemce na dům, balit plastiky a obrazy a zařizovat stěhování do Ameriky. Nebrala telefon, neodpovídala na vzkazy. Netušila, co si počít. Po další probdělé noci věděla přesně, proč se rozhodla nemít děti. Ciaru milovala, ale chtěla ji vrátit, vídat ji jako dřív, nakrmenou a vyspalou. Po pár hodinách jí zamávat na rozloučenou a zavřít se do klidu dílny a tvořit. Sbalit tašky a odletět dobýt svět.

Strach o Maren přebíjel vztek. Jak mi to mohla udělat? Jak to mohla udělat Ciaře? Uvědomovala si, že kamarádce ve spouště věci nerozuměla, že ji Maren pustila jen tak daleko, kam sama chtěla. Nikdy nemluvila o rodině, o minulosti. Sara neměla při pohledu na smutek v jejích očích sílu vyvídat. Kdyby tenkrát nezastavila mávajícím Maren, která se v lijáku snažila někoho stopnout, asi by se nikdy nepotkaly. Bylo z toho pevné přátelství, které se Saře celý život vyhýbalo. Byla za něj vděčná. I za to, jak snadno dokázaly vzájemně respektovat své zvláštní povahy a vycítit, kdy se nevyptávat dál. Viděno zpětně jí právě tahle část jejich přátelství připadala jako velká chyba.

Sara byla na pokraji zhroucení. Věděla, že by měla Maren nahlásit jako pohřešovanou. Úřady by Ciaru pravděpodobně

umístily do kojeneckého ústavu a ona by musela zůstat v Irsku kvůli výsledkům a pátrání. Americký sen se jí rozplýval před očima. Když předá dítě do ústavu sama, jen změní pořadí věcí. Když zůstane a bude Ciaru vychovávat, co bude dál? Uvědomila si, že nikde neviděla žádné Ciařiny dokumenty a že Maren rodila doma. Nikdy se nezajímala, kam a kdy chodí k doktorovi. Děti pro ni byly imaginární veličina, včetně všech praktických věcí kolem nich.

Řešení, které jediné dokázal její vystresovaný mozek vymyslet, jí nepřipadalo o nic horší než všechna ostatní. Rozhodla se vsadit všechno na jednu kartu. Přestože se při pohledu na malou tvářičku styděla, věděla, že není schopná dát do banku svůj život a budoucnost. Byla ráda, že si v domečku mimo hlavní silnici žila jen sama pro sebe. S obrazy a plastikami, bez dozoru sousedů a zvědavých přátel. Soustředila se na práci a vyhovovalo jí to. Nebude těžké zmizet.

Najala realitní agentku, aby jejím jménem prodala dům, a důsledně odstraňovala stopy dětské existence. Marenin dům se rozhodla nechat prázdný, aby nepřilákala pozornost. Zařídila letenku a omluvila se řediteli muzea, že její další práce dorazí do New Yorku později. Holčička ji celou dobu pozorovala z lehátka nebo postýlky, tmavé oči klidné jako hladina. Po krásné půlhodince koupání přicházely noci, které Sara nezvládala.

Po deseti dnech byla na konci sil. Sbalila Ciařiny věci do velké tašky a vložila do pevné obálky peníze, které Maren schovala v prádelníku. Úhledným písmem napsala do rohu „Ciara“. Nanosila kufry a tašky do auta, připnula Ciaru k sedadlu, zamkla dům a dílnu a vyjela na hlavní silnici. Za pár hodin bude na cestě z Galway do Dublinu a v noci odletí do New Yorku. Ruce na volantu se jí třásly při představě příštích několika hodin. Dětský domov, který našla, vypadal dobře, stará budova s velkými okny utopená ve vzrostlé zahradě. Doufala, že personál objeví Ciaru co nejrychleji. Že najde milující rodinu a bezpečný přístav ve světě, do kterého ji dvě nejbližší ženy v jejím životě hodily bez záchranného kruhu.

Praha, Česká republika

Lenka seděla naproti Viktorovi a sledovala, jak bezmocně zatíná pěsti. Přemýšlela, jak je možné, že někdo děti nechce, a během pár let kolem něj běhají dvě nebo tři. Proč to u nich musí být jinak. Poprvé se s Viktorem viděla před lety v Ústavu mikrobiologie a genetiky před zkouškou, ze které se všem klepala kolena, a kterou oba zvládli za jedna. Od té doby se oba věnovali studiu zákonů a tajemství dědičnosti a jen o pár let méně se snažili o dítě. Neschopnost počít byla z jejího hlediska jediná skvrna na jejich jinak spokojeném manželství.

Když bylo jasné, že se přirozenou cestou miminka nedočkají, s důvěrou svěřili naději na dítě zkumavkám a lékařům. Jenže po dalších čtyřech letech neúspěchů teď Viktor zíral do zprávy jejich společného kamaráda, doktora, který jim jasně doporučoval to, s čím se oba jen těžko smířovali. Adopci.

Lenka cítila, jak moc je její tělo vyčerpané a neschopné snášet další pokusy. Myšlenkami na adopci se zabývala už dlouho. Zatím mlčela, protože věděla, jak komplikované je pro Viktora, a především jeho víru ve vědu a její možnosti, přijmout neúspěch. Oba pocházeli z podobných, nepřilíš soudržných rodin a Viktorovo přání vždycky bylo založit rod s pevnými, láskyplnými vazbami.

Lenka si uvědomila, že se jí vlastně ulevilo. Už nechtěla čekat, milovat se podle harmonogramu ani si píchat injekce s hormony. Podstupovat jeden nepříjemný zákrok za druhým a pak zklamaně koukat na osamocenou čárku v okénku těhotenského testu. Potřebovala se posunout od tisíckrát oplakaného zklamání dál. Mluvili spolu na rovinu, Viktor její pocity znal a chápal, ale smíření se s tím, že se ani s pomocí všeho, co reprodukční medicína dokáže, dítěte nedočkají, mu trvalo déle.

„Miláčku,“ oslovila Viktora a vzala mu papíry z rukou, „pojďme to konečně uzavřít.“

„Já přece vím, že to takhle dál nejde. Ale vidět to černý na bílým...“ Viktor se odmlčel.

„Už jsme se natrápili dost. Já už se na další pokusy fyzicky ani psychicky necítím.“

„Právě to mě štve. Takového trápení a nic. Moje plány na rodinu, která se aspoň zná a v nejlepším případě má ráda, proti tomu nic nejsou.“ Natáhl se a vzal Lenčiny ruce do svých. V jejich vztahu byla Lenka vždycky ta pragmatičtější, rozhodnější. Uvědomoval si, jak moc mu občas city a pocity komplikují rozhodování. Nerad se vzdával, většinou to však nebyla otázka mužského ega, ale spíš emocionálního nastavení. V tomhle případě se zkombinoval obdiv a důvěra v možnosti vědy a medicíny s neochotou vzdát se snu, který sdíleli téměř od chvíle, kdy spolu začali žít.

„Takže přejdeme k plánu B, co ty na to?“ zmáčkla mu Lenka ruce. „Vždycky jsme chtěli vycestovat za prací. Sice s dětmi a mnohem později,“ zadrhl se jí hlas, „ale rozešleme žádosti a něco určitě vyjde.“

„Taky jsem o tom přemýšlel. Rozhodím sítě a něco najde-me. A kdo ví, třeba se nám v cizině zadaří,“ usmál se smutně.

„Třeba jo. Teď navrhuju, abychom se vrátili k sexu čistě pro radost.“

Rozhodnutí

„Do rána už se musíme rozhodnout.“ Lenka seděla naproti Viktorovi a kousala si konečky vlasů.

„To musíme. Máš lepší návrh, než že nevíš?“

„Nemám. Co ty?“

„Taky ne. Ale to, že se na to bude lepší vyspat, evidentně nefunguje. Už se na to vyspáváme týden a nikam jsme se neposunuli.“

„Tak ještě jednou: V Bernu bychom navázali přesně na výzkum, který děláme tady. V Galway taky. Vybavení, podmínky pro práci, peníze, všechno je podobné. Z pracovního hlediska rozdíl nenajdeme. Bydlení vypadá krásně na obou místech. V Irsku je to sice lepší kvůli angličtině, ale německy se oba domluvíme a v mezinárodním týmu v Bernu asi stejně bude komunikační jazyk angličtina. Takže kam?“

„Nevím, asi si hodíme korunou. Nemůžeme si to nechat ujít jen proto, že se nedokážeme rozhodnout. Vezmou nás oba, to je prostě šance, která se nebude opakovat.“

„Už to mám. Švýcarsko je blíž,“ Lenka vyskočila z křesla a rozhodla rukama. „Tak je to jasný.“

„Ale nemá moře,“ zašklebil se Viktor. „Z univerzity v Galway bychom to měli k moři, sice nevhodnému ke koupání, ale pořád moři, jen pár minut.“

„Bezvadný, tak dál.“

„Dál už nic. Dáme si čaj, budeme si číst, a až se ráno vzbudíme, tak si hodíme korunou. Nic lepšího mě nenapadá. Panna Švýcarsko, orel Irsko. Souhlas?“

„Jo. Jdu pro ten čaj a ty něco najdi.“ Lenka odešla do kuchyně nandat na talířek sušenky a připravit pití.

Viktor narovnal polštáře na prošoupané sedačce, otevřel časopis *100 + 1* a listoval.

„Tyhle slátaniny mě nebaví,“ zavrčel za chvíli. „Takhle nekonkrétní informace jsou k ničemu.“

„Co tady nadáváš? Vem ode mě hrnky a podej mi ten časopis.“ Lenka čekala, až se Viktor opře a položí kouřící hrníčky na hromádku papírů naskládanou na opěradle sedačky. Přelétla očima prvních řádky. „To je hezký, co se ti na tom nelíbí?“

Viktor ji opatrně stáhl vedle sebe, objal ji kolem ramen a nesouhlasně se vrátil k textu.

„Fotky jsou krásné, ale jinak je to jen plácání. Žádná fakta.“

Lenka vyskočila a s časopisem v ruce četla:

Ta země není pro každého. Má v sobě pokoru i odvahu. Moudrost i lehkovážnost. A za každým úsměvem potůček slz. Její lidé příliš často odevzdávali své děti hlíně a kamení a mávali svým blízkým, kteří se vydávali hledat lepší svět. Má kouzlo a v každé kapse příběh. Je tu pro ty, kteří umí naslouchat.

Ostrov, který se jednou rukou drží Evropy a druhou odráží nejdivočejší rozmary Atlantiku. Z výšky je zelený, až oči přecházejí. Když si kleknete a prohrábnete tu krásu, narazíte na kámen. Tráva je ostrá, rostliny silné a odolné. Tisíce kilometrů zádek poskládaných z kamenů, nasbíraných na polích, vyprávějí příběhy těch, kteří kultivovali tuto na pohled nádhernou, ale nehostinnou krajinu.

„To je nádhera. Přestaň se mračit a poslouchej,“ udělala dramatickou pauzu a mrkla na Viktora.

Viktor jen povytáhl obočí a ještě víc zkrabatil čelo.

V té zemi je možné hodně ztratit. Hlavu, srdce i smysl pro čas. Stačí se ve správnou chvíli postavit na útes a nechat slunce zapadat za všudypřítomné kříže nebo zbytky stěn starých stavení, které vzdorují nemilosrdné síle přírody. Slunce pohladí hladinu a na chvíli ozáří ostrůvky v dálce teplými odstíny červené a zlaté. Bojíte se mrknout, aby ta krása nezmezela. Foukne vítr a slaná rybí vůně z chaluh naplní vzduch. Stačí mžik a obraz je pryč. Klidná hladina se zježí vlnami a ostrůvky na obzoru zšednou a zešpičatí trčícím kamením. Pryč je zlatý podkres mraků. Je čas přitáhnout kabát k tělu, zkrotit vlasy a seběhnout z útesu k nejbližší hospodě. Ruka sklouzne po klice a první těžké kapky dopadnou na zem. Je čas se ptát. A poslouchat.

„Ani jedná užitečná informace. Kdybych měl někam jet, tak si podle osahávání kamenů určitě vybírat nebudu.“

Na cestách se smysly zostrují a člověk ochotně a rád uvěří legendám. Stopy rytířů a válečníků z dávných dob už žijí jen v říši fantazie, ale otisky nedávné minulosti jsou všudypřítomné. I té nejtemnější. Pomníčky hladomoru, který v polovině 19. století zahubil více než milion obyvatel a další milion a čtvrt donutil k emigraci. Opravené budovy pracovních táborů i cesty, které nikam nevedou. Stavěné na smrt vyhladovělými lidmi za trochu jídla pro sebe a své nejbližší. Klikatí se po úbočí kopců, vyrvané holýma rukama z kamenité země. Nikam nevedou, protože neměly nikomu sloužit. Dodnes připomínají, že nic, ani hlt polévky chvíli před smrtí, není zadarmo.

„Konečně aspoň letopočet a kousek skutečné historie,“ protočil Viktor oči v sloup.

„Je to krása. A ty fotky, podívej,“ Lenka mu mávala časopisem před očima. „Napiju se a hned čtu dál.“

„Tak rychle, ať máme tu pohádku za sebou,“ usmíval se Viktor jejímu nadšení. Lenka usoudila, že následující text by byl na Viktora moc, a přeskočila až k posledním dvěma odstavcům.

Realita všedních dnů legendám ani mystice nepřeje. Ale právě mystika patří k Irsku stejně neodmyslitelně jako moře, vítr, tráva a déšť. Současné Irsko je moderní, prosperující země. Přesto tam ze starých hospod stále voní hořící rašelina, zní housle a píšťaly a lidé lpí na dávných tradicích. Angličtina zní jinak a čím více na západ, tím méně je pro cizince srozumitelná. Původní irština je chraptivá, chrčivá a trochu šišlavá. Je v ní hebkost rozkvetlých údolí, hluk vodopádů rachotících ze skalních útesů, křik racků, zpěv tuleňů i tlumené echo pod hladinou. „Miluju tě“ pošeptané v irštině škrábne v uších, ale pohladí po srdci.

Ta země není pro každého. Není pro ty, kteří věří, že se divokost oceánu a podmořských proudů dá spočítat a zobrazit. Že kamenné bloky nerozházeli po pobřeží obr, ale sopečné erupce. Že déšť je jen výsledkem působení fyzikálních zákonů a že se touha vyřčená u studánky přání splní nebo nesplní se stejnou

pravděpodobností jako přání vyslovené kdekoli jinde. Právě tady, v Irsku, na samém konci Evropy, věda tisíce let sklání hlavu před silou přírody a dávných legend.

„No, tak to určitě.“ Viktor se zvedl, vzal Lence časopis, zaklapl ho a zamával s ním nad hlavou. „Jedem do Irska, já jim ukážu obry.“

Galway

Malý studentsky vybavený byteček na Eyre Square uprostřed Galway, který jim univerzita poskytla, si okamžitě zamilovali. Pod okny každý večer procházely rozjařené skupinky turistů promíchané s ještě rozjařenějšími studenty. Atmosféra ve městě, jeho uličkách s desítkami obchůdků přeplněných suvenýry a hospod, ze kterých se večer vymotali roztančení a oguinessovaní návštěvníci, byla úžasná. Ani déšť a vítr, které se střídaly stejně pravidelně a spolehlivě jako svatí v orloji, jim nevadily. Město si žilo svým tempem, zvyklé na vrtochy počasí, nasáklé nádhernou hudbou a prosolené Atlantikem, který se při každé příležitosti urputně snažil překonat pláž a hráze stojící mu v cestě do jeho centra.

Parta vědců z laboratoře genetiky je přijala a oba si uvědomovali rozdíl mezi uvolněností a téměř rodinnými vztahy s podstatně škrobenějším prostředím laboratoře v Praze.

Hned druhý den po příjezdu vyrazili na pláž. Šedá obloha si courala břicho o střechy nízkých domů na Shop Street, po které šli. Lenka se zastavovala u každé výlohy a v duchu si dělala seznam, kterou ovci, hrneček na kafe a tlustý svetr z aranské vlny si koupí. Viktor se kochal malovanými vývěsními štíty hospod a restaurací a marně připomínal Lence, že by se neměla chovat jako turistka, protože teď je tady „doma“.

Když došli na pláž, obloha se sice trochu projasnila, ale mrholení se změnilo v déšť. V loužích se procházeli racci a celý svět, kam až dohlédli, vypadal jako nastydlý kluk s dlouhou nudlí u nosu. Lenka si přitáhla větrovku ke krku a drkotala zuby.

„Na červen docela síla, vid’?“ otočila se na Viktora.

„Doufám, že to tu nezahlájíme angínou. Teče mi voda po zádech až do trenek.“

„Jdeme zpátky?“

„Jestli ti to nevádí, tak jdi napřed. Objednej kafe v tý kavárně, co jsme míjeli, a já za chvíli přijdu. Jestli mám nastydnout, tak je jedno, jestli teď, nebo za půl hodiny. Podívej, tamhle ty holky se snad jdou koupat,“ ukázal na dvojici mladých žen o kus dál. „Zkusím zjistit, co je na tom jejich dešti a psím počasí tak okouzlujícího, že sem i tak jezdí tolik lidí.“

Viktor odhodlaně vykročil dál po pláži a Lenka se rozběhla zpátky k městu. Šel pomalu houstnoucím deštěm a sledoval, jak se jedna z dívek skutečně svlékla do plavek a stoupla si po kotníky do vody. Druhá stála tak, aby jí voda nenatekla do bot, a něco volala. I když nechtěl vypadal jako stalker, celá scéna ho přitahovala a pomalu se k nim vydal. Pořád může předstírat, že je jde zachránit. Moře rozhodně nevypadalo bezpečně. Ke břehu se hnaly vlny a dešť spojoval nebe s neklidnou hladinou. Viktorovi se zvrtila noha v měkkém písku a bota mu až po kotník zajela do vyplavené medúzy. S odporem smázl sliz o písek a pomalu pokračoval směrem k mladým ženám. Mikinu a triko měl přilepené k tělu a kapky deště mu tekly přes nos do pusy. O to absurdnější mu připadal výjev, ke kterému se blížil. Dívka v plavkách šla krok za krokem do vln. Rukama si objímala hrudník, a když jí vlna zalila břicho a pas, mírně poskočila. Její kamarádka zničehonic shodila kraťasy, bundu a tričko a se smíchem za ní vběhla do moře. Viktor nevěřil svým očím. Obě se smály, ale dál než po pas do vody nešly.

Viktor došel ke břehu a sledoval je. Najednou se rozestoupily mraky a nebem projel paprsek ostrý jako břitva. V pár vteřinách přestalo pršet a po kamenech na břehu se rozběhlo slunce.

Dívky se otočily na Viktora, který udělal rukou gesto OK a pokrčil tázavě rameny.

„Jsme v pořádku, už jdeme ven,“ zakřičela jedna z nich. Druhá se nakláněla nad hladinou a Viktor viděl, jak si utírá obličej.

Váhal, jestli má jít dál, nebo se vrátit za Lenkou. Obě dívky se ztěžka probíjely zpátky k pláži. Najednou se nad obzorem

objevila duha. Poodešel dál od moře, aby nešel přímo kolem nich. Hopsaly na místě zabalené do tmavých osušek a ta, která předtím volala z vody, ho oslovila.

„Víme, že se tu nemá koupat. Ale chodíme sem každý rok a letos to je opravdu urgentní. Kamarádka se rozešla s přítelem, tak si přišla vybrečet lepšího. Uvidíme, jestli trefila správnou vlnu a jestli nevadí, že místo od pláže, to byly slzy od smíchu.“ Obě se znovu bláznivě rozchechtaly.

„Tak to držím palce. Hlavně že jste obě v pořádku venku, vypadá to tu dost divoce,“ řekl Viktor, který vůbec netušil, o čem mluví.

„Vítejte v irském létě,“ zamávaly na něj a znovu se rozesmály. Připadalo mu, že ta rozešlá trochu hystericky.

Když došel do kavárny, dopíjela Lenka druhé kafe s whisky, vyškrabávala talířek od koláče a povídala si s paní za pultem.

„Vypadá to, že se počasí umoudřilo,“ ukázala na výlohu zalitou sluncem a zašklebila se směrem k potůčkům vody, které za Viktorem zůstaly na podlaze.

„A je zase léto,“ řekla prodavačka. „Za půl hodiny může být sice zase podzim, ale na to si zvyknete. Vidím to taky na kafe s whisky, co říkáte?“ oslovila Viktora. „A koláč?“

„Určitě. Škoda že neprodáváte i oblečení, jsem úplně durch,“ zamnul si Viktor zmrzlé ruce.

„Nebojte se, jestli vám bude kafe chutnat jako vaší paní, tak se za chvíli zahřejete.“

„Představ si, že se ty holky opravdu koupaly. Ještěže nešly dál do vody, měl jsem strach, že bych je musel zachraňovat,“ řekl Lence.

„To jsou učitelky z místní umělecké školy. Chodí tam každý rok ve stejnou dobu. Když posedíte, tak budou za chvíli tady.“ Před Viktorem přistála káva a talířek s moučnickem. Před Lenkou malý panák s whisky. „Ať se vám u nás líbí. Vaše žena říkala, že tu jste na dlouho.“

„Zatím máme smlouvu na dva roky, tak uvidíme,“ řekl Viktor. „To voní,“ přivřel oči a vychutnával si teplou hořkosladkou vůni linoucí se z vysoké sklenice s kávou. Ty učitelky

se smály jak blázni a povídaly něco o tom, že si přišly vybrečet lepšího přítele.“

„A zase z toho nic nebude, jako každý rok. Obě mají na chlapy smůlu, ale s tímhle jim žádné brečení do moře nepomůže,“ mrkla paní spiklenecky na Lenku.

„Už to začíná,“ zafuněl Viktor.

„To vypadá na nějaký hezký pohádkový příběh,“ oplatila Lenka prodavačce mrknutí. „Manžel na to moc není,“ zachichotala se, jak jí whisky příjemně rozostřovala myšlení. „Řeknete mi ho?“

Do kavárny vešli dva muži a hlasitě pozdravili.

„Musím jít. Najděte si legendu o tuleních mužích,“ řekla prodavačka, „ale váš manžel vypadá mile, vy ji určitě potřebovat nebudete. Není to žádná pohádka, moje prateta na ni přísahala.“ Poplácala Viktora po rameni a odešla obsloužit hosty.

Ciara

Lenka nedokázala zklidnit nohy, které jí neposlušně poskakovaly po podlaze. Pobyt v Galway byl úžasný. Z kolegů se stali přátelé, vybavení laboratoří bylo špičkové a výzkum, na kterém pracovali, běžel jako na drátkách. Před pár měsíci se přihodilo něco, o čem se jim s Viktorem nezdálo ani v nejdivovějších snech. Rok a půl jejich kontraktu utekl jako voda a ve chvíli, kdy řešili, jestli zůstat, nebo využít možnost změnit na další rok zemi, jim do života vstoupila Ciara. Odložená holčička z dětského domova se zvláštním výrůstkem mezi prsty.

Profesor O'Connor, vedoucí ústavu genetiky, který laboratoř vedl, jim o ní nadšeně vyprávěl. Jeho bývalá spolužačka v domově pracovala a na zvláštní dítě profesora upozornila. Po důkladné genetické analýze došel profesor k frustrujícímu závěru, že se s ničím podobným nikdy a nikde nesešel. Lenka se s ním byla na holčičku dvakrát podívat. Od té doby nedokázala myslet na nic jiného než na malou krásnou tvářičku, černé vlásky a pohled klidný jako noční hladina.

Na třetí návštěvu se přidal Viktor. Naklonil se a díval se holčičce zblízka do očí. Malá teplá tlapička se mu opřela o tvář a druhá mu stiskla nos. Dítě roztáhlo pusku do úsměvu a beze strachu mu soustředěně zkoumalo obličej. Voněla jako déšť smíchaný se solí. Stejně jako vzduch na pláži, po které se tehdy, na začátku pobytu procházeli. Bylo rozhodnuto. Probírali všechna pro a proti tisíckrát dokola, aby se ujistili, že v konečné bilanci žádné proti neexistuje. O dva dny později řekli profesorovi své přání. Následující týden přirovnal Viktor k pocitu zkumavky v centrifuze. Když si je konečně O'Connor pozval do své kanceláře, byli s Lenkou oba s nervy v koncích.

„Posaďte se, moje milá,“ prohrábl si profesor věčně zježené vlasy. „Vy sem a vy, Viktore, tady. To dítě je opravdu unikát.“

Všechno je vyřízeno. Můžete plánovat odjezd,“ pokračoval v dalším ze svých monologů. „Nebýt změn, které ve vaší zemi probíhají, nevím, nevím, jak by všechno dopadlo.“

Profesor rozdal sklenice do půli naplněné whisky a slavnostně pronesl: „Bůh ochraňuj vás i Ciaru. S mírnou pomocí vědy,“ dodal a zašklebil se na Viktora. „Viktore, nekoulejte očima, i věda má někdy svá nevědecká tajemství. Jste v Irsku, v zemi, kde nesmíte zkrřížit cesty vílám a musíte být zadobře se skřítky. My jsme jen služebníci. Věční hledači odpovědí.“

„Při vši úctě, profesore,“ zvedl sklenici Viktor. „Při zkoumání genetické odchylky naší... Ciary,“ Viktor sklonil hlavu, jak se mu nezvyklá slova zadržela na jazyku, „nám pomohou jen exaktní data, vědecké postupy a metody. Nesmíte se zlobit, že nesdílím vaše nadšení pro skřítky a víly. I když jsem za ten rok a půl nad spoustou věcí tady v Irsku vrtěl hlavou.“

I Lenka zvedla sklenici k přípitku. Měla profesora ráda. Za věčně rozcuchanými vlasy, neladícími košilemi, staromódními kravatami a fantasmagorickými příběhy, kterými vytáčel Viktora doběla, se skrývala jedna z nejlepších hlav současné evropské vědy. Bavilo ho Viktora provokovat. Při příjezdu na univerzitu mu vyprávěla o článku, který rozhodl o jejich pobytu v Irsku. Od té doby nevynechal profesor jedinou příležitost, aby Viktora zasvětil do místních bájí a legend, které mistrovsky proplétal s vědeckými teoriemi. A to, co předvedl s jejich žádostí o adopci Ciary do Čech, rozhodně potřebovalo nějaký nadpozemský zásah.

„Je naší profesionální povinností posouvat hranice poznání, přátelé. A včas uhnout obrovi, až bude zase rozhazovat kameny po našem severním pobřeží.“ Profesor podal oběma obrádně ruku, letným pohybem si ještě víc zježil rozcuch na hlavě a vypadal v té chvíli jako prorok z časů svatého Patrika. „Znovu vás žádám, nepátrejte po tom, jak, co a kdo, mohli byste dostat do velkých potíží mě, mého partnera na druhé straně, sebe, ale především Ciaru.“

Viktor a Lenka doufali, že obálky, které naplnili penězi a předali profesorovi, zajistí, že nic nezničí jejich nově nabytý status kompletní rodiny, a nevyptávali se. Bez váhání

souhlasili s jedinou podmínkou, se kterou je profesor seznámil. Budou zkoumat genetickou odchylku Ciary a informovat vedení obou vědeckých institucí. Hodili za hlavu legálnost celé transakce, a když profesor dokončil mezinárodní byrokratický zázrak a oni drželi v ruce Ciařin pas na jméno Klára Svobodová, požádali o ukončení stáže a okamžitý návrat do Čech.

Zpátky doma

Kabina letadla potemněla, motory zabraly a přetížení vmáčklo Lenku do sedadla. Malé prsty jí pevněji zmáčkly palec a holčička vykulila v šeru oči. Viktorova dlaň přikryla obě jejich ruce. Na stáž do Irska přilétali s Lenkou nadšení novými možnostmi, pobláznění vědeckým výzkumem, který je bavil a naplňoval. Porevoluční doba v Čechách jako by kopírovala revoluci v jejich soukromém životě. Ani v jednom případě nevěděli, co je čeká.

„Viktore, já ji nikdy zkoumat nenechám,“ řekla Lenka. „Prospívá, je zdravá a nedovolím, aby z ní byl pokusný králík.“

„Taky na to myslím,“ řekl Viktor. „Zkusíme, co bychom mohli bez problémů a jejího trápení zjistit, a když to nepůjde, tak to necháme být.“

„Nepřipadá ti, že strašně málo pláče?“ Lenka se neudržela a znovu si přivoněla ke Ciařiným vláskům.

„Připadá. Když nemá hlad a nechce spát, tak se tváří, že ji všechno zajímá, ale nic nerozhodí. A neočuchávej ji pořád,“ napomenul ji s úsměvem.

Sledoval, jak se mu žena mění před očima, a nevěděl, jestli se nemá trochu bát. Doufal, že její geniální vědecký mozek nezačne s příchodem mateřských povinností měknout. Teď byli manželé, milenci, nejlepší přátelé a kolegové s jasně definovanými názory, založenými na ověřitelných faktech. Neuchopitelná zákoutí myšlenek, zejména těch ženských, Viktora vždycky děsily.

Lenka celou dobu pobytu skrývala, jak moc začínala být ochotná připustit, že ne všechno jde spočítat, změřit a ověřit. Teď, s dítětem v náručí, se hranice vědeckých vysvětlení rozplývaly. Věděla, že je to přirozená reakce jejího těla, hormonů, které se vyplavují do krve a ovlivňují fyzickou i psychickou

stránku její existence. Věděla, že to pro Viktora bude náročné, ale společná léta ji naučila, že se od ní nechá vést.

Ciara spokojeně klimbala na Lenčině klíně a změny tlaku v uších ji zřejmě nijak netrápily. Dvě miminka v zadní části letadla vřískala z plných plic a Lenka si s pyšným pocitem matky, který jí po pár týdnech připadal jako nejpřirozenější věc na světě, opřela hlavu a zavřela oči.

Klára

„Tak to by bylo.“ Lenka zastrčila obálku se všemi orazítkovanými papíry o adopci do desek. „Nikdo nám ji nemůže vzít.“ Spokojeně vložila desky do šanonu s rodinnými dokumenty a jako svátost ho uložila do šuplete v sekretáři.

„Nešusti s tím. Konečně je chvíli v klidu. Ještě jeden večer ve vaně a narostou mi žábry,“ zašeptal Viktor Lence do ucha. Leželi na sedačce se spící Klárkou zaklíněnou mezi sebou. Každý večer trávil Viktor s dcerkou v napuštěné vaně, dokud se v chladnoucí vodě neunavila a nenechala se z vody bez křiku vylovit. Těžko se smířoval s tím, že jim soužití s malým dítětem vneslo do života spoustu situací, na které jeho vědecké myšlení nestačilo. Často nevěřičně sledoval tohle spokojené, rozesmáté a trochu tajuplné dítě.

Lenka ho pohladila po tváři. Pro ni bylo sžívání se s holčičkou přirozené. Dokázala vypnout nekonečný proud otázek bez jasných vysvětlení a řídila se intuicí.

Viktor bojoval. Snažil se najít odpovědi na všechno, co se týkalo péče o Klárku. Načetl knížky o stravě, výchově v různých etapách života a dětských reakcích na konkrétní podněty. Jenže dítě si jelo po svém. Mátlo ho to a napnul síly tam, kde se cítil nejistější. Nenápadně, aby si v laboratoři ničeho nevšimli, zkoumal Klárčiny vzorky. Pročítal časopisy, hledal v knihovnách. Zvláštní odchylky, které mohl v tomhle omezeném bádání vyzpozorovat, nedokázal definovat. Za rok pokoutného výzkumu se nikam nedostal. Ani Lenka. Oba fixovali. Oba měli dost předkládání zpráv pro vedení ústavu založených na fingovaných odběrech a vzorcích použitých z databáze.

„Myslím, že je načase to vzdát,“ řekl tiše. „Máme štěstí, že nás nechali dělat naši práci a nikdo do ničeho nevrstal.“

Napíšeme závěrečnou zprávu, doplníme nějakou korespondenci s cizinou a bude to. Klárka je fit a to je hlavní. Už mě nebaví podvádět.“

„Dali jsme si rok, pamatuješ?“ připomněla mu Lenka. Cítila v jeho hlase podráždění. Nemohl se smířit s tím, že neodhalili Klárčinu genetickou odchylku. „Není to selhání, prostě nejsme schopní vyzkoumat, co by to mohlo být,“ řekla jemně. „Třeba za pár let, s novější technikou, jinými metodami. A slíbili jsme si, že z ní nebude pokusné zvířátko.“ Lenka mnula drobný tuhý výběžek mezi Klárčinými prsty, jediný pouhým okem viditelný důkaz její odlišnosti. „Máme štěstí, že nám dali volnou ruku a nikdo nás nekontroloval.“

„Souhlasím,“ řekl vážně. „Měli jsme štěstí. Nebo je profesor opravdu kouzelník a zařídil, aby nám nikdo nešlapal na paty. Nerad to říkám, ale když se na mě ta naše holka podívá, tak mám pocit, že je na ni všechna věda krátká.“ Urovnal něžným pohybem zmuchlanou deku přehozenou přes Klárčiny nohy.

„Je to nejzvláštější dítě, jaké jsem kdy viděla,“ uzavřela Lenka, kterou bavilo sledovat, jak si Klárka nenápadně omotala jejího muže kolem prstu. Zvedla ji a odnesla do ložnice. Přitiskla jí rty na čelo a nadechla se. Vlhké vlásky nad dívčíným čelem voněly směsí dětského oleje a soli. Proč z tebe vždycky cítím moře? ptala se v duchu. Promasírovala výrůstek mezi Klárčinými prsty a holčička na okamžik pootevřela oči. Jsou nejtmaší, co znám, uvažovala Lenka. I v šeru viděla, že duhovka s panenkou splývají do černohnědé temné skvrny. Uložila ji a malá se okamžitě přitiskla k plyšovému delfínovi. Hlas jí v hlavičce zpíval obvyklou uklidňující melodii.

„Dobrou noc, rybičko moje,“ zašeptala Lenka.

Klára a Marek: začátky

Stáli pod Karlovým mostem a ucucávali svařák. Naše první společné Vánoce, říkala si Klára a sledovala Marka, jak si nenuceně povídá s kolegou z práce a ostatní poslouchají. Byla jí strašná zima. Husí kůže na předloktí jí nepříjemně stavěla chloupky proti kašmírovému svetru. Nekouše to, nekouše to, snažila se zahnat protivný pocit. Chtěla se líbit a vzala si to nejhezčí, co doma našla.

Viděla se s Markem třikrát a pokaždé ji udivilo, jak dokáže stáhnout pozornost na sebe.

I teď stál vzpřímeně, mluvil klidným hlubokým hlasem a neviditelnou silou osobnosti dominoval konverzaci. Byla pyšná, že patří právě k němu.

„Mojí Klárce je zima,“ oznámil a přitáhl ji k sobě. „Navrhnu projít po nábřeží na Smíchov, dát si ještě jeden svařák a pak domů.“

Klárce se podlomila kolena. „Mojí Klárce“ zahrnovalo zimu. Ruka pevně schovaná v Markově dlani vysílala do zbytku těla zneklidňující teplé poselství. Dívka, která šla vedle ní, se celé odpoledne snažila Kláru zapojit do konverzace. Klára ji nestíhala sledovat.

U ozdobeného okýnka si objednali dva punče a tři svařáky. Klárce se motala hlava i bez vína, ale nechtěla trhat partu odmítnutím. Pomalu usrkávala voňavý nápoj a sledovala, o čem se Marek s ostatními baví.

Zamilovaná už byla několikrát, ale tohle bylo jiné. Nepřekonatelná přitažlivost, vánoční nálada a dotek teplého vína na zmrzlých rtech se jí vrývaly do paměti. Takhle se člověk cítí, když tvoří vzpomínky, říkala si. *Téigh abhaile, a chailín bhig*, ozval se Hlas v její hlavě. Varoval ji. Ne, teď nechci být rozumná, zařala prsty do Markovy dlaně.

„My se rozloučíme,“ zareagoval Marek okamžitě a začal ostatním přát hezké Vánoce. „Musím Kláru zachránit před zmrznutím.“

Odloupli se od hloučku a Marek ji rukou položenou na zádech nasměroval do jedné z uliček. „Tudy to bude na tramvaj nejrychlejší.“ Sevřel se jí krk. Nechci domů, chci tu s tebou courat ulicemi, povídat si a líbat tě. Říct ti, že k tobě dneska ještě nepůjdu, a když mě budeš přemlouvát, tak to možná vzdát a ... „Celý odpoledne se na tohle těším,“ otočil ji Marek v půlce tiché ulice k sobě. Podržel si její obličej v dlaních. „Jsi krásná, víš to?“ Než se stihla pousmát, roztáhl jí rty do úsměvu lehkým pohybem jazyka z jednoho koutku úst do druhého.

Marek, s ústy přitisknutými na její, zašmátral v kapse. Volnou rukou ji pootočil a druhou rychle odemkl. Tak proto jsme šli na svařák sem, napadlo ji.

Tá am agat fós le himeacht. Klára zaháněla nepříjemný pocit, který cítila z varovného tónu Hlasu. Jsem přesně tam, kde mě chtěl mít, říkala si. Na okamžik si nebyla jistá, jestli se jí to líbí.

Vyšli do druhého patra, Marek ji zvedl do náruče, přenesl ji přes práh a nohou zabouchl dveře.

„Počkej, pusť mě na chvíli, nespěchej,“ vyklouzla mu z rukou. „Máme spoustu času,“ usmála se rozpačitě.

Sklonil hlavu a prudce vydechl.

„Nechci čekat. Chci tebe, krásnou ženu, která taky ví, co chce. A nepočítá rande, kdy už se hodí skončit se mnou v posteli. Chci tě, až to bolí. Na svíčky a víno máme celý život.“

Kousla se do rtu, až to zabořilo, a umlčela tím Hlas, jehož nesouhlasný tón ji před chvílí vytáhl z Markovy náruče. Zmrzlými prsty si rozepnula knoflíky kabátu, vzala jeho pravou ruku, vsunula ji pod svetr a položila si ji na srdce. Chtěla, aby cítil, že bije jen pro něj.

„Chci, aby to bylo hezký. Abychom si to pamatovali.“

Sklouzl na kolena, druhou rukou jí zajel pod svetr a zabořil jí čelo do břicha. Líbal ji nad páskem džínů a jediným pohybem jí se svetrem stáhl i kabát a tričko. Stála nad ním v podprsence a rukama ho jemně za vlasy přitahovala k sobě nahoru. Zvedl se a obtočil si její nohy kolem pasu.

„Slibuju, že na mě nikdy nezapomeneš.“

V ložnici ji položil na postel a pomalu jí rozepínal kalhoty. Za jeho hlavou viděla odraz velké lampy v zrcadle skříně a plakát Rolling Stones. Peřina ji měkce chladila do zad a cítila Markovu nevtíravou kolínskou vetkanou do povlečení.

„Dej mi minutku, počkej ještě. Kde máš koupelnu?“ Vyvlékla se z džínů a postavila se vedle něj. Marek ukázal na dveře v chodbě a natáhl se na postel.

Klára vzala kabelku a zavřela za sebou dveře koupelny. Požila záchod, opláchla se a zadívala se na sebe v zrcadle. Cítila paniku a touhu. Pročísala si vlasy a objela si rty leskem. Nacvičeným pohybem přizvedla prsa v podprsence, narovнала záda a rychle natukala do mobilu zprávu kamarádce: „Marti, myslí na mě, jsem u něj.“ Věděla, že každé poprvé je divné. Nové tělo, vůně, tvar i chuť. Znovu se kousla do rtu. „Nech mě bejt, já vím, že tohle je on,“ řekla pevně nepříjemnému pocitu, který se jí vracel do myšlenek. Otočila se a vykročila z koupelny.

Vešla do potemnělé ložnice. Marek zatáhl závěsy a zapálil dvě svíčky na nočních stolcích. Měkké světlo mu klouzalo po břiše a stehnech. Neviděla mu do obličeje odvráceného od plamene svíček, ale cítila na těle jeho oči. Chtěla si k němu lehnout, ale zvedl se a postavil se proti ní. Zvedl jí za bradu obličeje a jemně ji políbil na rty. Světlo svíček dodalo jeho tmavým očím něžnost. „Chci, abys byla jen moje. Neumím se dělit.“

„Nebudeš muset,“ odpověděla vážně. Poodstoupil, aby si ji prohlédl.

„Jsi nádherná.“

„Ty taky,“ vydechla. Vyčkával. Studoval její tvář i tělo. Dokonale se ovládal. Sebevědomí a jistota, se kterou jednal, ji přitahovaly jako magnet. I teď měl situaci pod kontrolou. Pryč byl záchvat vášně, od kterého před pár minutami odešla.

Opatrně, jako když hladí čerstvě narozené mládě, jí rukama sjížděl z obličeje po ramenou přes prsa a břicho dolů ke kotníkům. Stáhl ji na kraj postele a jeho ruce a rty se jí rozběhly po těle. Něžnost ustoupila touze a naléhavosti. Vzrušením zasténala a rukama masírovala každý kousek jeho těla, na který dosáhla.

Naučeným pohybem se zbavil prádla, posunul ji na posteli až k polštářům a na vzepřených rukách se nad ní zastavil. Jemnými pohyby zkoumala jeho reakce, pohyb úst, zachvění řas, napětí svalů.

Prozkoumával každý záhyb jejího těla. Když ho chtěla s pocitem studu přibrzdit, pokaždé zašeptal:

„Věř mi.“

Spojil jí ruce za hlavou a jednou rukou jí držel zápěstí. Dělal jí všechno, co znala, i věci, o které by nikdy nikomu neřekla. Vedl její ruce bez ostychu po svém těle a zároveň stupňoval její vzrušení. Byl všude, nad ní, pod ní i v ní. Příbojové vlny ji vynášely do výšky a zase stahovaly zpátky. Projel jí prudký záchvěv a poslední vlna ji na zpěněných špičkách nesla na vrchol, aby ji za pár nádherných sekund nechala klesnout zpět do bezpečí. Čekal a vyvrcholil těsně po ní.

Zpoceným čelem se opřel o její a Klára otevřela oči. Díval se na ni, ale byli moc blízko, jejich pohledy se nezaostřeně mýjely.

„Příště ti při tom chci vidět do očí,“ zachraptěl.

Dlouhé minuty mu hladila záda i žlábek páteře, přejížděla mu přes zadek a po skrčené noze, o kterou se opíral. Ležel na ní a cítila, jak mu srdce přechází z trysku do mírného klusu. Líbala mu oči, nos, kapičky potu na čele. Takhle bych chtěla jednou umřít, říkala si.

Spolu

„Pojď dneska se mnou,“ objala Klára Marka v předsíni a strkala ho směrem ke dveřím.

„Jestli chceš zase hodinu koukat do vody pod zoologickou, tak bych si radši dodělal něco do práce,“ odpověděl Marek stejně jako včera a především.

Klára měla své místočko u Trojské lávky, kam chodila sledovat, jak se Vltava někdy valí a jindy jen líně plazí mezi břehy. Fascinovala ji běžící voda, která ve vírech a proudech nese zprávy města, kterým protéká. Marek viděl odpadky v trávě a vůně rybiny mu zvedala žaludek. Místo, kam Klára chodila napřed s mámou a tátou, pak s kamarádkou Martinou a pak sama, zůstalo po pár procházkách s Markem zase jen její.

„Můžeme jít na Letnou na pivo, tam se nám líbí oběma,“ navrhl Marek své oblíbené místo.

Klára věděla, že se s Markem v řadě věcí míjejí. Doufala, že dokážou převzít model jejich rodičů, kteří ze dvou odlišných bytostí dokázali časem vytvořit pár, ve kterém jeden doplňoval druhého.

Chodili spolu krátce a intenzivně. Marek nerad ztrácel čas a Klára se společnému bydlení, a za pár měsíců ani svatbě, nebránila. Tvrdil, že když si je člověk jistý správností svých rozhodnutí, nemá váhat. Klára se po několika vztazích nevztazích vznášela na obláčku zamilovanosti.

„Jsi jen moje, na to nikdy nezapomeň,“ šeptal jí Marek každý večer a ona se blaženě rozpouštěla v jeho náruči.

Trochu ji mátl, že Hlas, který k ní od dětství promlouval, hladil ji a chlácholil jazykem, který se nepodobal ničemu, co kdy slyšela, zněl nespokojeně, jako by ji varoval. Nevěděla, jestli má každý svůj Hlas, ale ten její s ní byl odjakživa, nikdy nepřemýšlela, že by to mohlo být jinak.

Ve chvílích, kdy byla schopná posunout růžové brýle po nose kousek níž a bez cenzury koktejlu hormonů, o kterém díky rodinnému vědeckému zázemí věděla víc než dost, hodnotila realitu. Marek dodal klidné hladině jejího života vlnobití, ve kterém se orientoval jako zkušený námořník. Vždycky dokázal prosadit a obhájit svou. Hrdě a na její vkus příliš okázale dával najevo, že k němu patří. Rázně nasadila růžové brýle zpátky a zkorigovala partnerská očekávání.

Marek přednášel ústavní právo na policejní akademii a Klára se snažila prosadit jako tlumočnice. S čerstvým titulem a odporem k sezení nad překlady obíhala agentury a velké mezinárodní společnosti. Zařídili si na Strážkově krásný byt s výhledem na Prahu. Klára jezdila dvakrát týdně plavat do hloubětínského bazénu a Marek každou volnou chvíli nazouval tenisky a běhal po kopcích kolem Prahy.

Máma s tátou si Marka oblíbili. Máma Kláře jednou řekla, že jim připadá seriózní, zdravě ambiciózní, a hlavně se nestydí ukázat, že má Kláru rád. Nad kafem a koláčem se spikleneckým mrknutím dodala, že by se zamlada líbil i jí. Táta byl rezervovanější, Klára slyšela, jak mámě říká, že je podle něj Marek příliš přesvědčený o své pravdě a že by byl nerad, aby Klára žila život někoho jiného.

Klářiným snem bylo láskyplné partnerství, na které byla z domova zvyklá. Čím déle s Markem byla, tím více jí chyběly dílky do skládačky jeho dětství a dospívání. Marek o své rodině nerad mluvil. Klára si z několika neochotně sdělených informací poskládala obrázek Markova života. Rodiče se rozvedli, otec se odstěhoval na Slovensko a o Marka ztratil zájem. Marek vyrůstal s matkou, která se brzy znovu vdala. Otčíma respektoval, ale vycítil, že je mu na obtíž. Hned po maturitě si sehnal bydlení s dvěma studenty z právnické fakulty a s mámou udržoval minimální kontakt. Když mu ve čtvrtáku umřela, popřáli si s otčímem hodně štěstí a zmizeli si ze života. Klára se ho ptala na kůži kolem nehtů, kterou si ve stresu do krve někdy odkusoval, někdy odloupával. Řekl jen, že to je vzpomínka na „šťastné dětství“.